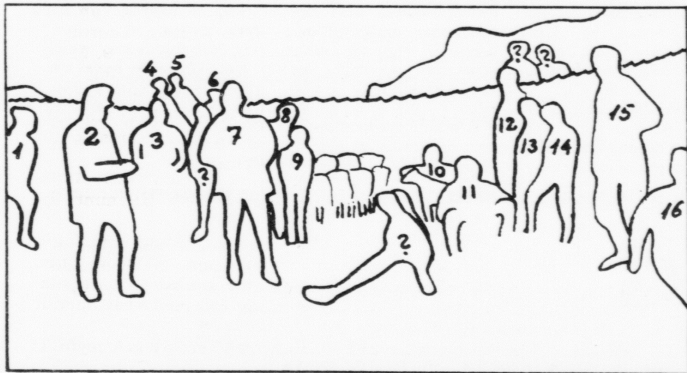

Viðvíkjandi klæðunum leggur ein til merkis, at allir eru í føroyskum buks-um uttan Gamli Mourits. Teir flestu eru í húðaskóm ella klássum, men ein ókendir er í tuflum. Annars eru menn í koti ella føroyskari troyggju.

Henda rættin Yviri undir Lið varð fyrri einum 50 árum síðan flutt vestur um Steinin í Bartalstrøð, ið dagar undan rættargarðinum til høgru á myndini, men fyrri nøkrum árum síðan er henda rættin tikin úr brúki.

Tað er ikki vist, at øll uppgivnu nøvnini eru røtt, og um onkur hevur viðmerkingar til myndina, so kann hann senda tær til Sosialin, Sjúrdargøtu 9, Tórshavn.

Framhald frá síðu 7

ymiskt, so sum smør, ost, ar, roð og viðhvørt kjøt. Hon nýtti tó bert miðleingina á roðnum, tí tað var tað sterkasta. Hon gekk ikki í galosjum, men í berum roðskóm. Tá hon hevði slitið teir á hol, fekk eg teir. Eg klossaði teir, men viðhvørt var slitið so mikið, at neyðugt var at stoppa teir. Men hetta kostaði mær einki og tað var tað, sum hevði alt at siga tá.

— Hvat søgdu fólk til tað, at tygum gjørdur alt hetta mannfólkaarbeiðið?

— Tey vildu vera við, at eg var tvitulingur. Hetta vildi eg ikki lata sita á mær. Einaferð, eg var í Vági, fór eg at vitja ljós-mammuna og segði við hana, at hon hevði tikið í móti mær og sagt prestinum kynið og nú mátti eg fáa prógv fyrri, hvat kyn eg var.

»Ja, mín sjel, tú var ein so vælskept genta sum nøkur«, segði hon. Sjálv hevði eg tó ongantið ivast í tí.

Hetta mundi helst koma av, at man gekk og turaðist soleiðis, á floti, eftir torvi. Beiggjarnir vóru til sjós og mamma og eg vóru einsamallar heima.

Fótbóltur í Fælledparkini

— Hava tygum verið í útlondum umframt í Danmark?

— Eg havi verið í Danmark 10 ferðir — og ongantið havt sjóverk. Einaferð við flogfari, eg hevði fingið ferðaseðil við Bliki, men knappliga gjørdur teir av at selja Blik og fekk eg

— Eg havi bert havt hesar báðar. Onnur hondin er breiðari enn hin, tað er av tí 14 pundssjúkjarninum.

so ferðaseðil við flogfari istaðin. Hetta dámdi mær væl. Vakurt at siggja landið úr erva, somuleiðis suður eftir norsku strondini. Tað gekk bara ov skjótt fyrri seg.

Eg hevði tó roynt flogfar fyrri. Tá eg var 79 ára gomul var eg í Italiu í einum ferðalagi. Tað var við honum sjálvum, tú veit — við skegginum. Eg var saman við einari vin-konu, sum fyrri var her og lærði at seyma. Hetta er biligasta ferja eg havi verið á — og ein tann besta.

Eg var ikki bangin at

flúgva. Eg minnst eitt par, sum sat beint frammanfyri okkum í flogfari-num, hvussu bebbarædd tey vóru. Knúgvarnir vóru hvítir, sum tey hildu sær fast í stólinum. Hetta bilti ikki hjá okkum. Vit mintust aftur á gamlar dagar niðri í Keypmannahavn, tá vit í okkara ungu døgum sparkaðu fótbólt saman úti í Fælledparkini. Tað vóru fleiri familjur, sum høvdu tikið seg saman at sparka fótbólt. Menn og kvinnur hvørt um annað, so kvinnufótbóltur er ikki nakað, sum tey nú hava uppfunnið.

Kvinnan ikki tann veikari parturin

Maria í Skorti er nú farin um tey áttati, men er so livsfrisk sum nakar. Sjálv sigur hon, at hon nú júst er byrjað uppá tann næsta ungdómin. Hon ber ikki tekin av elli, men heldur av einari kvinnu, sum hevur livað eitt kært og harðbælið liv. Hon hevur ongantið verið gift, men hevur fostað nógv børn upp. Hon er bæði glað og erpin av øllum sínum 18 langommubørnum.

Hon situr við gluggan, lítur út á fjørðin og bíðar eftir at lýkka kemur í luftina. Tá leggur hon aftur frá landi við tráðuni í bátinum og hesaferð við onkrum ommusoni við árarnar.

— Kvinnan er ikki tað veikara kynið, slær hon fast. — Nei, tá ið á stendur, man hon ikki standa aftanfyri. Roynið mannfólk at eiga bør tað bleiv helst ber einu ferðina, he! brosandir fyrri.

Í Skorti, barnsheimið hjá Mariu, har hon altíð hevur búð.